

Mai mult decât un izvor: *un strop de suflet!* Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

31 OCTOMBRIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 38 (919) † ANUL 18

SĂ PĂSTRĂM BOGĂȚIA PRIN MILOSTENIE

- Duminica a 22-a după Rusalii -

„Feriți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia; Feriți cei flămânzi și însetați de dreptate, că aceia se vor sătura...”

Bogatul se chinuia în iad nu pentru că ar fi fost bogat, nu din cauza bogăției lui, iar Lazăr se desfăta în rai nu pentru că fusese sărac. Bogăția în afară de măsură, cu orice titlu și prin orice mijloc ar fi fost câștigată, are întotdeauna în ea un izvor de nedreptate și neomenie. Soluția Sfinților Părinți este distribuirea bogăției prin milostenie. Bogatul a ajuns în iad pentru nesimțirea lui. Cea dintâi patimă a lui era nesimțirea și o lipsă de dragoste care nu are pereche. Căci nu este totuna dacă cineva, fiind lipsit, nu ajută pe altul lipsit, sau dacă cineva, trăind în toată desfătarea, fără grijă, lasă pe alții să se istovească de foame. Bogatul a ajuns în iad pentru că n-a știut ce este iubirea față de aproapele, n-a știut ce este mila; pentru împietrirea inimii lui, pentru indiferența sa. Chiar dacă bogatul nu era în

mod direct responsabil de soarta săracului și nu avea vreo vină pentru sărăcia acestuia, totuși îl cunoștea și știa că trăiește în foame, fără adăpost și că era bolnav. Nu era responsabil formal. Dar ca om, ca frate, era responsabil. Avea mijloacele cu care să-i schimbe soarta sau cel puțin să i-o amelioreze. Iar ca om, avea datoria să o facă. Dar el a fost mândru, arrogant,

disprețuind pe Lazăr și pe alții aflați în situația lui. A fost pedepsit pentru că fusese lipsit de milă. Mila este virtute și trăsătură fundamentală a vieții creștine și a creștinului pentru că nu ești creștin decât când ești milostiv. Nemilostivirea se pedepsește pentru că este un păcat față de porunca lui Dumnezeu și un păcat față de datoria pe care tu o ai față de semenul tău, față de oameni. Se știe că mila are două sensuri: este sentiment, pe de o parte, și act sau faptuire, pe de altă parte. Sentimentul este exprimat prin expresia „mi-e milă de cineva” sau „mi se face milă de cineva”, în timp ce actul este „a face milă cu cineva”. Acest fapt pune conștiinței noastre o problemă, și anume să nu rămânem doar la aspectul sentimental al milei, ci să ne străduim ca sentimentul să-l transformăm în act. Mila este fructul iubirii, iar iubirea este faptuire. Dumnezeu ne cheamă la iubire și vrea ca noi să iubim, pentru că numai iubirea ne ferește, ne mulțumește, ne împlinește. Să nu fim deci indiferenți față de „cei ca Lazăr” din jurul nostru. Să avem milă și iubire făptuitoare. Să nu lăsăm ca mila noastră să treacă cu indiferență pe lângă ei, deoarece iubirea este responsabilitatea supremă pentru altul. Când iubești cu adevărat, te simți responsabil față de cel și cei pe care-i iubești. Făcând binele din iubire, vom aduce mângâiere, alinare și bucurie celor mai triști ca noi și vom face dovada că am înțeles faptul că atâta valorăm ca oameni, câtă bucurie facem în jurul nostru. Fapta de milostenie ne ajută să avem părtașie de lumină și să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca lumină.

Dacă Dumnezeu te-a încărcat cu bogăție, atunci cunoaște că împreună cu acestea, El ți-a dat și porunca de a te îngriji de cei săraci.

CREȘTINII ȘI HALLOWEEN

Halloween-ul era o sărbătoare păgână din vechime, când celtii celebrau trecerea în noul an. Celtii, popor păgân, au trăit în urma cu peste 2000 de ani în teritoriile de acum ale Irlandei, Angliei și nordul Franței. Ei credeau că la originea vieții se află moartea, motiv pentru care la mare cinste se afla zeul Samhain, stăpânul morții. Începutul sezonului friguros, coincidea cu începutul întunericului și al morții. Astfel, în seara de 31 octombrie spre 1 noiembrie, celtii sărbătoreau Noul An, o sărbătoare închinată de fapt Zeului Morții, Samhain. Aprindeau pe un deal un mare foc care trebuia să primească ofrandele aduse zeului morții – nu numai roade ale pământului, dar și sacrificii de animale și chiar oameni. Celtii credeau că, mulțumit de ofrande, zeul permitea morților să se întoarcă la căminele lor. Acea credință stă acum la baza escapadelor nocturne în costume care imită fantomele, vrăjitoarele, spiridușii sau demonii, pentru că prin acest act de imitare a spiritelor cei vii încercau să intre în contact și în comuniune cu cei morți. Halloween-ul are așadar la bază practici oculte prin care se încerca intrarea în comuniune cu sufletele morților și cu demonii, în urma unui ritual în care erau sacrificați oameni în cinstea zeului morții. Halloween-ul se îmbracă astăzi într-o aparență de farsă, joacă și distracție. Chiar și aparent inocentul joc de-a „ne dați ori nu ne dați”, își are originea în ritualul celtilor care credeau că sufletele morților astfel eliberate de Samhain sufereau de o mare foame și umblau cerșind pe la casele lor. Părinții și copiii zilelor noastre sunt angrenați într-un scenariu simbolic tulburător, ca și în credința celtilor, care se costumau și deveneau slujitori ai zeului morții. O manifestare precum Halloween-ul nu numai că-i învață pe copii că vrăjitoria, magia și alte practici oculte sunt cel puțin neutre, sugerându-se astfel că practicarea lor ar fi lipsită de consecințe, dar, mai mult decât atât, îi integrează într-un scenariu simbolic în care cei mici devin slujitori ai diavolului. În momentul în care astfel de lucruri ne sunt prezentate de o întreagă industrie mass-media, ar trebui să ne sporim atenția, întrebându-ne dacă nu cumva tocmai acest spirit de glumă reprezintă o farsă sub a cărei mască se ascund lucruri foarte serioase? Este tocmai încercarea de a seduce și a pune stăpânire pe sufletele copiilor, de a le jupui inocența și de a le batjocori, în cele din urmă, trupurile. Pentru a-i transforma pe copii în agenți ai consumului, s-au dezvoltat cele mai sofisticate strategii de marketing și publicitate. Halloween se impune astăzi ca mijloc de divertisment. Să nu credem însă că de la stăpânitorul întunericului ne va veni lumina. Lumina vine pentru cei ce călătoresc pe calea cea strâmtă către Împărăția lui Dumnezeu. Cea mai mare comoară pe care nu ne-o poate lua nimeni este însăși dreapta credință prin care putem să ne împărtășim cu Hristos, piatra cea din capul unghiului! Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt roadele dragostei?

Răspuns: 1. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu: „Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește” (Ioan 14, 21); 2. Ferirea de păcat: „Nu este nici un păcat pe care întocmai ca focul să nu-l ardă puterea cea mare a dragostei. Mai ușor poate rezista o uscătură nebăgată în seamă, decât păcatul, la puterea dragostei” (Sf. Ioan Gură de Aur); 3. Cine iubește pe Dumnezeu este ascultat în rugăciunile sale și se bucură de bunătatea Lui: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (1 Corinteni 2, 9); 4. Liniștea sufletească, răbdarea în vreme de încercare, iertarea, blândețea, pacea și bună-voirea între oameni: „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea toate le rabdă” (1 Corinteni 13, 4-7); 5. Odrăsește mântuirea sufletului: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 25-28). Pentru astfel de roade, dragostea creștină este cu adevărat „legătura desăvârșirii” (Coloseni 3, 14) și „împlinirea legii” (Romani 13, 10). Văzând însemnătatea covârșitoare a dragostei, creștinul trebuie să-și dea silința să o păstreze, să o întărească în sufletul său și să o sporească în viața sa. Aceasta se face întâi prin lucrarea harului dumnezeiesc, după cuvântul Mântuitorului: „Fără Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Dar creștinul are datoria să lucreze și să se folosească de toate mijloacele care pot înmulți dragostea.

Întrebare: Prin ce mijloace creștinul își poate întări dragostea?

Răspuns: 1. Cugetarea asupra dragostei nemărginite a lui Dumnezeu față de lume, pentru mântuirea căreia Și-a jertfit pe Unicul Său Fiu; 2. cunoașterea cât mai temeinică a învățaturii creștine; 3. rugăciunea stăruitoare și fierbinte către Dumnezeu; 4. împărtășirea cu Sfintele Taine; 5. râvna de a împlini voia lui Dumnezeu și a se feri de păcat; 6. cunoașterea și urmarea vieții Mântuitorului; 7. lupta împotriva iubirii semețe de sine și împotriva alipirii pătimășe de bunurile pământești; 8. facerea de bine față de aproapele.

Întrebare: Care sunt păcatele împotriva dragostei creștine?

Răspuns: Fiecare păcat este îndreptat împotriva dragostei, fiindcă această virtute este temeliea vieții creștine și porunca cea mai de seamă pentru creștin. Dar, întrucât dragostea este și o virtute deosebită, sunt și păcate îndreptate direct împotriva ei: 1. ura față de Dumnezeu, adică împotrivirea cu dușmănie față de învățătura Sa și față de rânduielile bisericești, socotindu-L pe El răzbunătorul nedrept al fărădelegilor; 2. împietrirea inimii față de primirea mijloacelor puse la îndemâna creștinului pentru mântuirea sa; 3. invidia față de aproapele care stăruie în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu; 4. fătărnicia, prin care cineva se arată că iubește pe Dumnezeu, dar numai cu vorba; 5. iubirea de sine peste măsură (egoismul); 6. alipirea pătimășă de bunurile pământești: „rădăcina tuturor relelor - iubirea de argint”.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA ORA SLUJBE și ACTIVITAȚI

Vineri 5 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 noiembrie	07:00 – 09:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților (Moșii de toamnă)
Duminică 7 noiembrie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Orbul și florile

Un orb locuia într-o căsuță înconjurată de o grădină mare. Orice minut din timpul său liber îl petrecea în grădina sa și o îngrijea cu multă dăruire, cu toate că nu vedea. Indiferent că era primăvară, vară sau toamnă, grădina sa era o insulă de flori. „Spuneți-mi, vă rog, îl întrebă un trecător care admiră minunăția florilor, de ce faceți această muncă? Pentru că și-așa nu puteți vedea nimic din aceste frumuseți!”. Orbul zâmbi: „În primul rând, îmi place munca în grădină; în al doilea rând, pot pipăi aceste flori; în al treilea rând, pot mirosi parfumul lor. Al patrulea motiv sunteți dumneavoastră”. „Eu? Dar nici nu mă cunoașteți!”. „Nu, dar am știut că odată și odată veți trece pe lângă grădina mea. Știam că vă veți bucura de florile mele minunate și că voi avea ocazia să discut cu dumneavoastră”.

Ucenicul naiv

Un ucenic a venit călare pe calul său la chilia părintelui duhovnicesc. Aici, a descălecat și a intrat direct în cort, și-a înclinat capul a sărutat mâna bătrânului și a spus: „Credința mea în Dumnezeu este atât de mare încât mi-am lăsat calul afară, fără să-l leg, convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care îl iubesc sincer”. „Du-te și leagă-ți calul, naivule!, l-a repezit părintele. Nimeni nu are dreptul să-l plictisească pe Dumnezeu așteptând ca El să facă ceea ce ar putea face el însuși, fără nici un fel de efort; fii convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care Îl iubesc”.

Hangiul ascultător

A fost odată ca niciodată un han numit „Steaua argintie”. Hangiul făcea tot ce îi stătea în puteri pentru a atrage clienți, având grijă să le asigure acestora un confort cât mai deplin, servicii cordiale și prețuri rezonabile. Din păcate, nu prea avea succes. În disperare de cauză, el a consultat un înțelept. După ce a ascultat în tăcere plângerea hangiului, înțeleptul i-a spus: „Este cât se poate de simplu: tot ce trebuie să faci este să schimbi numele hanului”. „Imposibil, i-a răspuns hangiul. Este cunoscut de generații drept „Steaua argintie” și nu cred că există om în toată țara care să nu fi auzit de el”. „Ascultă sfatul meu, i-a spus înțeleptul pe un ton ferm. Schimbă-i numele în „La cele cinci clopote” și atârnă în fața hanului șase clopote”. „Șase clopote? Dar este absurd! La ce mi-ar folosi acest lucru?”. „Încearcă și vei vedea”, i-a răspuns înțeleptul cu un zâmbet pe față. Fără să mai stea pe gânduri, hangiul a făcut cum i s-a spus. Încă de a doua zi, hanul lui s-a umplut de călători. Practic, fiecare om care trecea prin fața clădirii intra înăuntru ca să îi atragă hangiului atenția că a atârnat din greșeală un clopot în plus, fiind convins că nimeni altcineva până la el nu a observat acest lucru. Odată intrați, oamenii erau impresionați de cordialitatea hangiului și de serviciile impecabile, așa că rămâneau până a doua zi, ca să se odihnească. În acest fel, hangiul nostru a reușit să se îmbogățească, împlinindu-și astfel visul pe care îl nutri se atâtea vreme. Micile aspecte pot duce la corectarea greșelilor altora.